

DE MOORD OP KILLMOUSKI

Het was in het holst van een bloedhete zomer. Half Europa had vakantie genomen; de andere helft lag op apegapen door de aanhoudende hitte. Golfbalduiker Gianluigi Pentangeli, booreilandbediende Rita di Laurentiis en onderwaterlasser Archangelos Karvelas waren aan het snorkelen in de Libische Zee bij het eiland Gavdos, het zuidelijkste punt van Europa – een speldenprik op geografische kaarten. Aan de overkant lag Afrika. Op het strand bewaakte dobbelsteeninspectrice Ilina Tsjechova hun kleren, hoewel er geen levende ziel te bespeuren viel. In deze zinderende namiddaghitte bleven zelfs de schaarse hangmattoeristen en de zwervende hippies weg. Er viel ook helemaal niks te beleven op Gavdos, dat lange tijd geen water- of elektriciteitsvoorzieningen kende. Er was één taverne, bij Evangelina, waar je met wat geluk iets kon eten en drinken. Een Griekse omelet bijvoorbeeld, doorgespoeld met koude Helleense kouffos: een variant op Irish Coffee, waarbij ouzo een belangrijk ingrediënt was.

Ilina volgde met haar kijkertje het trio snorkelaars. Plotseling werd er op haar schouder getikt. Met een gillette sprong ze overeind. Het verrekijkertje kukelde tussen de keien in het zand. Het was Killmouski Askehave in hoogsteigen persoon. De Vreselijke Deen.

‘Wat... wat voor de duivel...’ hakte ze. ‘Jij was toch...’

Dan kruiste ze ijlings haar armen voor haar borsten, want ze was in monokini. Undercover crimesceneschoonmaker Killmouski grinnikte.

‘De tweeling is in blakende gezondheid, zo te zien’.

‘Wat moet je hier?’

Ilina deinsde nog een stap achteruit. Zeker weten dat die Scandinavische engerd gewapend was.

‘Ben je dan vergeten wat er in Heraklion gebeurd is, schat?’

Ilina gluurde even naar de snorkelaars. Die waren al een flink stuk naar links afgedwaald. Het zonlicht schetterde over het water en belette een duidelijk zicht op de situatie.

‘Reken maar niet op hen, schat. Ik heb je al driemaal gewurgd vooraleer ze hier weer staan. Je teerling is geworpen. Je hebt me verraden.’

‘Dat... in Heraklion... dat was een ongelukkige samenloop van omstandigheden, Killmouski. Alstublieft: begrijp dat toch!’

Er golfde één ononderbroken zwarte wenkbrauw boven zijn ogen, een tweede wenkbrauw was naar beneden gezakt en ontsierde zijn bovenlip; beide gingen misprijzend de hoogte in.

‘Toon nog eens je tieten voor ik mijn tanden in je zet’, gebod hij, terwijl hij een kingsize gekarteld mes tevoorschijn toverde.

Ilina's blikken scheerden weer even over het wateroppervlak. Hel glinsterend licht alom. Toen spreidde ze haar armen.

'Hier zijn ze.'

'Maar... het zijn er nu drie!' riep Killmouski Askehave verbaasd uit.

'Ik ben niet voor niets dobbelsteeninspectrice hé', merkte Ilina Tsjechova fijntjes op.

De undercover crimesceneopruimer, in het onwerkelijke leven bedrijfsspion, zeeg verbouwereerd in het zand neer. Toen rezen uit de Libische Zee de golfbalduiker Gianluigi, de booreilandbediende Rita en de onderwaterlasser Archangelos op.

'En dat zijn er ook drie!' wees Ilina.

Industrieel spion Killmouski Askehave werd in volle gelaat door een golfbal getroffen op het ogenblik dat hij opzij keek. Zijn mes zeilde een eind gek weg en plofte meters verder neer.

'Bull's eye!' riep Gianluigi vrolijk. 'Roos!'

'Een Scandinaaf met zwart haar kun je niet missen hé!' grinnikte Archangelos. Een oogwenk later lag de Vreselijke Deen met opengespat gezicht in het zand te kronkelen. Zijn bloed kleurde het zand roze.

'Die wenkbrauwen vormden een perfect doelwit. Boogje boven – boogje onder. Dat middelpunt zoog gewoon die voltreffer naar zich toe. Een uitnodigende smiley, ha ha ha!'

'Eindelijk weer peis en vree wanneer we terug op ons booreiland zijn.'

'Wat doen we met zijn lijk?'

'Als bedrijfsspion: zand erover. Een diepe kuil op een stille plek, hier in dit zonnige vakantieoord.'

'En zijn mes?'

'Dat neemt hij mee in zijn zandgraf. Hij zal het nodig hebben in zijn walhalla.'

De booreilandbediende, onderwaterlasser, golfbalduiker en dobbelsteeninspectrice schoten wat kleren aan en togen aan het werk. In de schaduw van een grillig begroeide kalkrots op het eiland Gavdos – een speldenprik op geografische kaarten – kregen de Vreselijke Deen en zijn mes hun laatste rustplaats respectievelijk roestplaats.